

„Hölgyeim és Uraim, amikor ebben a fényes és jól fűtött teremben megpróbálunk behatolni mindabba, amit a délvidéki magyarok 1944-45-ben átéltek. Képek és sorsok peregnek majd előttünk.

Elvesztegetett életek, földre hullott könnyek, kiontott vér. A temető, amelyet beszántottak, a sokszázados templom, az Isten háza, amelyet ledöntöttek. A sintértelep, ahová 3000 bestiálisan lemészárolt embert kapartak el. A szögesdrót, amely védekezésre képtelen, kiszolgáltatott embereket zárt közre. A hó, amellyel betakarták a csecsemőt, aki megfagyott anyja karján, és eltemetni sem lehetett. A szomszédok, akik egy együtt leélt élet után gyilkoltak. Az átforrósodott puskacsövek, a véres ólmosbotok, az alkalmi mészárló szerszámok. Elképzelhetetlen keserű, fekete gyász, feneketlen gyűlölet, megroppant gerincek, és hallgatás. Hallgatás.” *Kövér László (2011. február 25.)*

Bevezető gondolatok

Ékes Ilona

Budapest, 2011. november 25.

A XX. század két emberiségellenes, ordas eszmerendszerével sújtott véres történelmének már alig van feltáratlan, kibeszéltetlen, így megoldatlan „fehér foltja”, ezen kevesek közé tartozik a magyar golgoták sora, ebből is a legmegrázóbb, legkegyetlenebb, az 1944-45 telén csúcspontú délvidéki.

A kommunista Titó partizánjai vezetésével megkínzott és likvidált több tízezres véten és kiszolgáltatott magyar polgári áldozat, sok esetben nők, gyerekek, öregek. Feltáratlan tömegsírijaik, kollektív, etnikai alapú megbélyegzésének ténye az európai uniós alapelvek alapján rendezésre vár, kötelez bennünket!

Szerb oldalról akarják is meg nem is. Kevesébe lelkes hozzáállásuk még magyarázható is valamelyest: ki szereti a saját szennyesét (is) kitergetni: Magyar részről mindez már régen megtörtént az éltelt 1942-es újvidéki razziákkal kapcsolatosan.



Emlékezők a csurogi dögtemetőben 2011. október 30-án

Sehogy se magyarázható viszont a hivatalos magyar hangadó történészek máig ható, elfedő, bagatellizáló a bolsevik internacionalizmust szem előtt tartó maszatoló témakezelése.

Jellemző, hogy a két éve életre hívott történész vegyes bizottság magyar tagozata érdemi tevékenységéről nincs információ.

A civil törekvéseket, mint „legendák” bűvkörében gondolkodókat skatulyázzák, akár még a legmagasabb tudományos tisztségviselők körében is, a kellő meg nem kapott információk hiányában. Indokolt tehát a tények, információk körének szélesítése, közreadása, amire a személyes források megjelölésével a jelen kis kiadványunk is törekszik.